

Кротов Гліб

ІГРАШКИ, ЯКИМИ ГРАЮТЬ НЕ ЛЮДИ

Дійові особи:

Лялечка
Вібратор
Кроленятко
Пластиліновий Незнайка
Щасливчик
Той

Поплавлені:
Промежина
Брова
Остання волосина

Біля прірви

(Лялечка в стані напівмарення стоїть на краю прірви. Позаду - ляльковий будиночок)

Лялечка: Я... Я маю потенціал. Надзвичайний. В основі свого буття я завжди вбачала власний розвиток, при тому не забуваючи про чуттєві потреби. Я довіряю, прив'язуюсь легко і швидко. Чому? Чому я довіряю?.. Я пам'ятаю берег моря вночі. Такий прохолодний пісок, але варто занурити ноги у воду і стає тепло. Ти стоїш у воді, ноги під водою, а тулуб ні. Я відчуваю, як спідниця стає мокрою, але мене це не турбує. Я дивлюсь на місяць. Це мій місяць. Моє море. Мій світ. Це моє. Ніхто мене не скривдить і не відбере те, що по праву моє.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Шия болить.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: У мене певно є власна ідеологія. Я вірю у щось, хоча й не впевнена в цьому. У що я вірю? Що мені болить? Де починаються і закінчуються мої особисті кордони? Складається враження, ніби мене не існує.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: От вони існують. Вони окреслюють свої погляди, бо вони - "випуклі персонажі". А я, ніби придатак. Може й не варто себе в цьому звинувачувати. Може це тяглість попереднього досвіду. Досвіду минулих поколінь. Але чому мені так погано? Чому я маю розплачуватись за минуле, яке не є моїм минулим? Закони карми... Я не пам'ятаю минулих життів, то чому мені не має бути начхати на майбутні. Хіба я погана? Ні, точно ні...

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Тут поряд існує та світла ідея, яка мене вестиме, яка здатна збуджувати в мені почуття гідності, жагу до боротьби, до радикальних змін, до створення суспільства, побудованого на ідеях, що близькі мені і зрозумілі. Але я не маю ідею. Я не маю себе.

Голоси: Лялечко. Лялечко!

Лялечка: Я не хочу так жити. Я не бачу сенсу у своєму існуванні. Ось прірва. Ось я. Ось

моя порожня голова. Ось відсутність життєвих засад. Ось один крок. Ось другий крок. А далі лише вільне падіння. Такі прості речі. Проста арифметика. Складаються певні дії і виходить остаточний результат, до якого зводиться життя.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Дайте мені спокій! Я зроблю це. Єдине, що могло б мене зупинити зводиться до парадоксу. Я хочу лише двох речей - щоб від мене нарешті від'їбалися і захоплювались мною. Від'їбійтеся і захоплюйтесь! Ні? Не хочете? Як хочете.

(Виходить Вібратор)

Вібратор: Лялечко.

Лялечко: Моя голова. Моя голова. Моя голова...

Вібратор: Лялечко.

Лялечка: Я не відгукуюсь на подібні сексистські звертання.

Вібратор: Але ж це твоє ім'я.

Лялечка: Моє ім'я - Лялечка?

Вібратор: Так.

Лялечка: Чому?

Вібратор: Тому що ти - Лялечка.

Лялечка: А ти хто?

Вібратор: Вібратор.

Лялечка: Вібратор? Твоє ім'я - Вібратор?

Вібратор: Так.

Лялечка: Ти - грек?

Вібратор: Чому це раптом?

Лялечко: Це ж начебто грецьке ім'я.

Вібратор: А... Так. Давній грек.

Лялечка: Зрозуміло. *(йде)*

Вібратор: Зачекай.

Лялечка: Дай мені спокій.

Вібратор: Не йди, ми так чекали на тебе.

Лялечка: А де я була?

Вібратор: Я не знаю. Ми з тобою грали, а потім ти просто пішла. Що було далі, я не маю уявлення. *(пауза)* Добре, що ти знову вдома.

Лялечка: Це мій дім?

Вібратор: Це наш дім.

Лялечка: Наш з тобою?

Вібратор: Не тільки. Ще тут живе Кроленятко, Щасливчик, Поля...

Лялечка: Поля?

Вібратор: Ти можеш знати його за ім'ям Пластиліновий Незнайка.

Лялечка: Вперше чую.

Вібратор: Не вперше. Але це нічого. Взагалі, тут може жити будь-хто, бо наші двері усім відчинені. Я взагалі-то вважаю, що наш будиночок має стати своєрідним хабом для тих, кого виштовхнули з попереднього дому. Оплот свободи і креативу.

Лялечка: А може не варто? У мене викликає тривогу усвідомлення того, що будь-хто може прийти до мого дому. А що, як вони налаштовані вороже?

Вібратор: Лялечко, ти не розумієш. *(протягує тремтячу руку, щоб торкнутися обличчя Лялечки)*

Лялечка: Не торкайся.

Вібратор: Бачу, ти вчишся окреслювати власні кордони.

Лялечка: Я й сама здивована.

Вібратор: Непогано.

(Пауза)

Лялечка: У тебе тремтять руки. Ти боїшся?

Вібратор: Це тремор. Давня травма. Тепер у мене завжди тремтять руки.

Лялечка: Це так не практично.

Вібратор: Так, насправді. Ще й середні пальці ледь згинаються.

Лялечка: Ревматизм?

Вібратор: Так-так.

(Пауза)

Лялечка: Я тебе начебто згадую.

Вібратор: Ну, нарешті.

Лялечка: А цей будиночок здається мені таким чужим.

Вібратор: Ти його так любила.

Лялечка: А зараз навіть не впізнаю.

Вібратор: Він твій.

Лялечка: Я не відчуваю цього. Так само, як і готовності робити його кращим і захищати.

Вібратор: Тобі не треба його захищати. Захищай краще свою голову.

Лялечка: *(кричить)* Моя голова! *(падає, але Вібратор її підтримує)* Моя голова!

Вібратор: Вона на місці. Все добре, Лялечко. Все добре. Я поряд. Я тут. Ти оточена любов'ю. *(прикладує тремтячу руку до голови Лялечки)* Зараз стане краще. *(Лялечка кричить. Врешті-решт їй стає краще. Вона заспокоюється і дивиться на Вібратора)*

Лялечка: Дякую...

Вібратор: Допомогти тобі встати?

Лялечка: Ні, я б хотіла ще трішки полежати.

Вібратор: Потримати тебе за руку?

Лялечка: Це було б чудово.

(Вібратор тримає Лялечку за руку)

Вібратор: Як ти?

Лялечка: Мені не дуже добре. Трохи боляче.

Вібратор: Я можу тобі щось розповісти, щоб відволікти від болю.

Лялечка: Будь-ласка.

Вібратор: Тоді я розповім про цей будиночок. Може ти його згадаєш. Він чудовий. У кожного своя кімната, і в тебе теж. Там є все, що тобі необхідно. Ще тут живуть надзвичайно цікаві особистості. Кожен унікальний, не схожий на інших, але ми чудово доповнюємо один одного, вміємо співпрацювати один з одним і з ким завгодно. Я докладу максимум зусиль, щоб усі дізналися про нього, долучилися до нашої спільноти і жили з нами під одним дахом. Мультикультурне об'єднання.

Лялечка: Мені подобається "Капітошка".

Вібратор: А мені "Смешарікі". *(пауза)* Не дивись на мене так, я пожартував. У будь-якому випадку, ти починаєш згадувати свої вподобання. Це тішить.

Лялечка: Хочу встати.

(Вібратор допомагає Лялечці встати)

Лялечка: Я можу зайти в будинок?

Вібратор: Лялечко, ти що? Це твій будинок. Він вже наповнений тобою, навіть не зважаючи на те, що ти ще в нього не зайшла

Лялечка: Це чудово. Можливо будинок наповнить мене мною.

Вібратор: Тільки не забирай з нього всю себе.

Лялечка: Але ж тоді я не буду повною.

Вібратор: А може тобі і не треба бути повною.

(Пауза)

Лялечка: Складно... *(пауза)* Я піду. *(Збирається зайти в будиночок)*

Вібратор: Не забудь перевдягтися.

Лялечка: А що не так із цим одягом?

Вібратор: Він недоречний до свята.

Лялечка: Сьогодні свято?

Вібратор: На твою честь.

Лялечка: На мою?.. Мені здається, що мій день народження не сьогодні. Чи може сьогодні мої іменини?

Вібратор: Серед християнських святих нема мучениці з ім'ям Лялечка.

Лялечка: Сподіваюсь і не з'явиться.

Вібратор: Але вечірку ми для тебе підготували.

Лялечка: Вечірка. *(пауза)* То яке сьогодні свято?

Вібратор: Зараз...

Лялечка: Яке?

Вібратор: Ти на мене тиснеш.

Лялечка: Пробач.

Вібратор: Сьогодні день твого мізинця.

Лялечка: Справді? *(дивиться на свої руки)* Якого?

Вібратор: Правого.

Лялечка: Правого? *(підіймає мізинець вгору)* Правого!

Вібратор: Можна привітати винуватця урочистості?

Лялечка: Звісно.

(Лялечка протягує правий мізинець Вібратору. Вібратор його цілує)

Лялечка: То я піду готуватись?

Вібратор: Так-так. І не поспішай. Врешті-решт, це ж твоє свято. *(сміється)*

Лялечка заходить у будиночок. Виходить Кроленятко.)

(Кроленятко: Ну як?)

(Пауза)

Кроленятко: Бля... *(збирається зайти всередину)*

Вібратор: Не можна.

Кроленятко: Я мушу її побачити.

Вібратор: Не мусиш.

Кроленятко: Ти хочеш стати на заваді?

Вібратор: Вона перевдягається.

Кроленятко: То й що? Що я там не бачив.

Вібратор: Дай їй спокій. Вона тебе не згадає, ти ж це знаєш.

Кроленятко: Вона має згадати.

Вібратор: Їй не треба згадувати.

Кроленятко: Ти нічого не розумієш. Ти уявляєш, як мені жити, знаючи все, що могло б бути. Знаючи все, що вже було.

Вібратор: Не розповідай їй.

Кроленятко: Чому ти не хочеш їй розповісти?

Вібратор: З тієї ж причини, з якої ти хочеш розповісти. Я піклуюся про неї. Чим швидше вона дізнається, тим швидше все повториться.

Кроленятко: Не повториться, якщо ми підтримаємо її. І якщо ти не будеш поводитись як сцикун.

(Пауза)

Вібратор: Ти хочеш, щоб їй було боляче? Щоб вона страждала? Щоб вона знову і знову проходила через пекельні муки?

Кроленятко: Ні, що ти.

Вібратор: То дай їй спокій.

Кроленятко: Я не можу... Я не хочу так...

Вібратор: Знаю-знаю.

Кроленятко: Я так втомився. Я хочу торкатися її, як раніше. Хочу бачити погляд, в якому розуміння і прийняття. Хочу знову і знову вмирати задля неї, але не хочу її втрачати. Коли це все закінчиться? Чому знову і знову...

Вібратор: Деякі речі мусять повторюватись. Такі закони природи.

Кроленятко: Ой, іди нахер.

Вібратор: Навряд таке можливо.

Кроленятко: Ти мене зрозумів.

Вібратор: Ти засмучений.

Кроленятко: Та ти що, їбать?!

Вібратор: Ти засмучений і направляєш свій біль в агресію. Розміщуєш біль в лихослів'ї, що так не пасує милому кроленяткові.

Кроленятко: А що ти на мене ярлики навішуєш, чуєш?! Я не забов'язаний відповідати вимогам суспільства через те, що виглядаю мило. Я не обирав свою зовнішність. Я не відчуваю себе милим. Я не милий. Не поганий. Не хороший. Я різний, блять!

Вібратор: Бідося. Мені так шкода. Іди до мене. *(протягує до Кроленятка тремтячі руки)*

Кроленятко: Прибери, нахуй! Ти за кого мене приймаєш?

Вібратор: За перелякану, травмовану істоту, якій потрібна підтримка. Я можу тебе підтримати. Я це вмію.

Кроленятко: Я не хочу, мені і так нормально. Не треба.

Вібратор: Лялечці це допомогло.

Кроленятко: Нащо ти до неї лізеш, сука?!

Вібратор: Тут нічого особистого. Я лише її друг, який допомагає переживати складні життєві ситуації. Емоційна прив'язка у неї до тебе.

Кроленятко: Мене це не влаштовує.

Вібратор: То, значить, ти егоїст.

Кроленятко: Що поганого в егоїзмі?

Вібратор: Ти маєш розуміти, без мене в ваших стосунках не буде гармонії. Вони б взагалі були неможливі, тому ти маєш бути мені вдячним. Невже ти ревнуєш?

Кроленятко: Так, ревную. І ти це завжди знав, але тобі похуй.

Вібратор: А ти знаєш, як перестати ревнувати?

Кроленятко: Припини.

Вібратор: Треба перенаправити увагу з об'єкта ненависті на того, до кого ця ревність.

Кроленятко: Та не лізь до мене. *(дістає канцелярський ніж, погрожує Вібратору)* Я не жартую.

Вібратор: Ну і нащо ти це тягаєш з собою.

Кроленятко: Щоб розрізати чийсь силіконову оболонку і дістати звідти батарейки, акумулятор чи що там ще може бути. Перпетум, блядь, мобіле!

Вібратор: *(обережно наближається)* Все добре. Я поряд. Ти оточений любов'ю.

(прикладає тремтячу руку до голови Кроленятка) Краще?

Кроленятко: *(посміхається)* Ну ти і падло.

Вібратор: Маємо, що маємо.

(Обидва сміються. Сміються довго. Сміх стає істеричним. Переходить у рвотні позиви. Вібратор і Кроленятко починають задихатися. Падають. Виходить Той. Тягне на собі Щасливчика. Скидує його. Щасливчик падає, мов мішок. Той відпочиває і віддихується. Потім підіймає Щасливчика і вставляє в нього руку)

Щасливчик: *(енергійно)* Розподіл обов'язків є гарантією щасливих стосунків співмешканців. Все має бути чинно і благородно. А щоб все було саме так, треба докласти максимум зусиль. Господарки мають розуміти, що господарське мило (72%) є найкращим засобом, аби позбутися бруду на комірці господаря. Господарка має розуміти, що по комірцю оцінюють господаря, а відповідно і її, господарку. Бо саме вона має створити для господаря презентабельне обличчя. Саме вона є тією непомітною опорою, яка й не має бути помітною. Щойно вона стане помітною і цінність господаря знизиться до нуля і тоді господар знеціниться суспільством і самою господаркою. Її непомітність - це один момент. Другий момент - комірець. Він не може бути ідеально чистим і не може бути занадто брудним. Він має бути нейтральним. Щоб ніхто навіть не встиг замислитися, існує господарка чи ні. Вона не має бути в полі зору оточуючих. Існуючи вона не існує.

(Той виймає руку. Відчувається ніби він втомився. Відпочивши знову вставляє руку в Щасливчика)

Щасливчик: *(енергійно)* Але й господар мусить не забувати про свої обов'язки. Йому теж конче необхідно господарське мило (72%). Чому? Бо господар чоловічої статі, а значить огидний за своєю природою. Шарлатани порадили б йому користуватися косметичними засобами, якими користується господиня. Але хіба вони йому підходять? Господар тварина за своєю природою. Справжній хижак. Його головний обов'язок - вирвати з пащеки іншого господаря шматок плоті, який той вирвав у третього господаря і принести в зубах своїй господині. Шляхом перерізати нігтями горлянку четвертому господарю. Бо так влаштований світ. Господар не спроможен на раціональне мислення, на емпатію чи співчуття. У господаря є господиня. Їй він несе плоть іншого господаря. Якщо їй не сподобається, то він може відгризти власну плоть і принести їй. Тоді їй точно сподобається, бо несвідомо вона жадає саме його плоті. І в цьому дивовижному природньому процесі найголовнішим є відстеження стану шиї господаря. Бо наздоганяючи здобич і перегризаючи їй артерію, дуже складно не спітніти. А господареве тіло під час потовиділення стає дуже брудним, таким чином забруднюючи комірець. Тому в той час, коли господиня пере господарським милом (72%) комірець сорочки господаря, господар мусить мити свою шию господарським милом (72%).

(Пауза. Той помітно втомився)

Щасливчик: Не варто забувати і про господарят. Кожна господиня за своє життя мусить народити їх мінімум 30. Кожен господа за своє життя мусить запліднити мінімум 30 господинь. А юні господарята мусять не забувати про правила гігієни. Гігієна має бути глобальною, тож необхідно натирати дитячі пащеки господарським милом (72%), якщо матюкаються, піздуки. А також натирати дитячі шиї господарським милом (72%), бо в юних господарятах жевріє надія, що вони стануть схожими на господарів. Звісно, що не на господинь, бо справжні господарята з віком усвідомлюють, що не хочуть бути господинею, а хочуть бути господарем. Ті господарята, що не хочуть бути господарями, визнаються недієздатними і тому стають господинями. Вони не будуть вбивати інших господарів. Але їм і не обов'язково терти господаським милом (72%) шию, адже можна

натерти господарським милом (72%) мотузку і більше ніколи не замислюватися, хочуть вони будуть господарем чи господаркою. Чи господарятами. Чи їбаною маріонеткою, якій в сраку залізли по лікоть!

(Той прощовхує руку глибше. Щасливчик стримує крик)

Щасливчик: *(надзвичайно енергійно)* Найголовнішим питанням серед підійнятих мною сьогодні, є підтримання гігієни. Особистої. Родинної. Суспільної. Тільки чистота думок і тіла зможе довести особистість до стану досконалості. Досконалість одна на всіх. Ти відхиляєшся від курсу - ти не людина, не господар. З'явилися брудні думки - ось тобі шмат господарського мила (72%). Розтрощи свою черепну коробку і спробуй відіпрати брудні думки від мозку. Чисті думки. Чиста голова. Чистий кишківник. Чисте тіло.

Вітальня іграшкового будиночка

(Вібратор і Лялечка заходять у вітальню іграшкового будиночка. Із дуже гучним співом і з широкою посмішкою до них наближається Пластиліновий Незнайка)

Пластиліновий Незнайка: *(співає)* Маркіс маркіса маркса Маркс. Маркіс маркіса!

Лялечка: *(до Вібратора)* Можна я піду?

Вібратор: Не бійся, це тебе ні до чого не забов'язує. *(підспівує)* Маркіса! Маркіса! Маркіса маркса Маркс!

Пластиліновий Незнайка: Вібратор! Я радий тобі! З Вібратором життя стає кращим.

Вібратор: Та не вигадуй.

Пластиліновий Незнайка: Ні-ні, не сперечайся. Ти незамінний в будь-якій компанії. *(здивовано дивиться на Лялечку)*

Лялечка: Що?

Пластиліновий Незнайка: Лялечка?

Лялечка: Начебто так.

(Пауза. Лялечка дивиться на останню волосину на голові Пластилінового Незнайки. Він обережно її поправляє)

Лялечка: Ти хто?

Вібратор: Лялечко, це нечемно.

Пластиліновий Незнайка: Нічого-нічого. Ти ж мене не пам'ятаєш. Я - Пластиліновий Незнайка. Але зараз вважаю недоречним використання цього імені, тому я отримав духовне ім'я - Поля.

Лялечка: Поля...

Пластиліновий Незнайка: Так, звучить потужно, як на мене. *(Співає)* Малюємо кольором свободи. Кольором розбудови. Маркіса Маркс! Сідайте.

Лялечка: Куди? Тут нема, де сісти.

Пластиліновий Незнайка: Бо ми вільні. Можемо сидіти, де забажаємо.

Лялечка: Вільні?

Пластиліновий Незнайка: Звісно.

Лялечка: *(оглядає свої руки і ноги)* Начебто й так, але я цього не відчуваю.

Пластиліновий Незнайка: Бо воля - тягар. Ми поневолені волею. *(пауза)* Не думай про це довго. Сідайте.

(Лялечка і Вібратор сідають)

Пластиліновий Незнайка: Скоро подадуть їжу.

(Той закидує у вікно Щасливчика. Щасливчик падає на підлогу)

Пластиліновий Незнайка: Я ж казав. От і Щасливчик.

Лялечка: Ми будемо його їсти.

Пластиліновий Незнайка: Звісно ні. *(сміється)*

Вібратор: Скоро зрозумієш.

Лялечка: Він не забився? *(намагається допомогти Щасливчику піднятися. Тіло розслаблене, очі напівприкриті, щелепа відвисає. Лялечка відсахується)* Ой...

Вібратор: Що?

Лялечка: У нього... Там... Здоровезна дірка. Це ненормально.

Вібратор: Нормально. Ненормально. У кожного свої вподобання. От мені, особисто, подобається.

Пластиліновий Незнайка: З цього навіть є користь.

(Пластиліновий Незнайка бере тацю і підходить до Щасливчика. Дістає з отвору кілька пиріжків і складає на тацю.)

Пластиліновий Незнайка: Хто б іще почастивав нас такими смаколиками.

Вібратор: Можна пригоститися?

Пластиліновий Незнайка: Ще ні. Спочатку заспіваємо, потім проповідь і лише потім можна їсти.

Лялечка: Проповідь? Я вас тут секта чи що?

Пластиліновий Незнайка: Що ти таке говориш? У нас тут ідеальна модель побудови суспільства. Хіба щось ідеальне можна знецінювати подібними висловами? *(не чекаючи відповіді, Пластиліновий Незнайка обіймає Лялечку. Починає голосно співати)*

Усюди живе всемогутній Маркс.

Він живе на планеті Марс.

Він живе на планеті Земля,

Чиї ґрунти оре борона.

(Вібратор підспіває. Щасливчик дістає з отвору музичний інструмент і починає монотонно грати)

Маркіса маркса Маркс!

Маркіса! Маркіса!

Маркіса маркса Маркс.

Він живе на усіх континентах,

Зберігаючи пам'ять предків.

Він правитель твоєї країни.

Споглядає на кожен твій вчинок.

Маркіса маркса Маркс!

Маркіса! Маркіса!

Маркіса маркса Маркс.

(У вікно заглядає Той)

Той: Я не заважатиму?

Пластиліновий Незнайка: У нас привітна комуна. Заходь.

Той: Ну ні, усередину я не хочу. Ви ж самі розумієте... Масштаб особистості. *(пауза)* Продовжуйте.

Пластиліновий Незнайка: Якщо ніхто не заперечує, я перейду до зачитування тексту священного письма. *(бере книгу, звертається до Лялечки)* Назви сторінку і я зачитаю.

Лялечка: *(не довго думаючи)* 87.

Пластиліновий Незнайка: *(читає)* Потому они дали в высшей степени ценный

матеріал для просвіщення робочих. Їх позитивні висновки, нарахунок майбутнього суспільства, наприклад, знищення протилежності між містом і сільською, знищення сім'ї, приватної власності, найманої праці, проголошення суспільної гармонії, перетворення держави в просте управління виробництвом, - всі ці стани виражають лише необхідність усунення класової протилежності, яка тільки що починала розвиватися і була відома їм лише в її первинній безформній невизначеності. Тому і стани ці мають ще повністю утопічний характер. *(закриває книгу)*

Лялька: Нічого не зрозуміла... Звучить огидно.

Пластиковий Незнайка: Це давня мертва мова. Хай такою і залишається. Але цікаво володіти нею. Є в цьому щось екзотичне.

Лялька: Цей Маркс говорив такою мовою?

Пластиковий Незнайка: Ні.

Лялька: То чому ти читаєш не тією мовою?

Пластиковий Незнайка: Бо я не володію мовою оригіналу, а цією володію. Бо це мова, якою я думаю і мені так легше. Так склалося.

Той: Зрозумів кожне слово. Ці строфи зачепили найтонші струни моєї душі.

(Заходить Кроленятко)

Кроленятко: Лялька! *(швидко йде до Ляльки)*

Лялька: Не торкайтесь мене!

Кроленятко: Лялька... Це ж я...

Той: О, яка драма.

Вібратор: *(до Того)* Слухай, не треба.

Той: Тебе не питали, хуйня гумова.

Кроленятко: *(до Ляльки)* Ти пам'ятаєш мене?

Лялька: Ти... Зайченятко... В очевидь.

Кроленятко: Кроленятко.

Лялька: Хіба є різниця?

Кроленятко: Велика різниця.

Той: До речі, стосовно теми, яку ви підняли. *(пауза)* Хочте, я розповім, як мені вперше клізму ставили?

Пластиковий Незнайка: Це недоречно.

(Той ображено дивиться на Пластикового Незнайку)

Лялька: *(до Кроленятка)* Пробач. Мені дуже шкода. Я б хотіла тебе пам'ятати...

Кроленятко: Але не пам'ятаєш...

Лялька: Ні... Пробач. Ми були близькі?

Кроленятко: Та ну... Як... Так... Дружили... *(сідає на підлогу)*

Лялька: Так чудово, що в мене так багато друзів. *(до Того)* З тобою ми теж друзі?

Той: Найближчі, Лялька.

Вібратор: Це Той.

Лялька: Той?

Вібратор: Той самий.

Той: То хочте історію?

Лялька: Ні, дякую, друже. Розкажеш мені пізніше якусь історію. Але я не хочу про клізму. Краще щось про дітей.

Той: О-о, таке маю в арсеналі.

Лялька: Трохи згодом.

Пластиковий Незнайка: *(привертає увагу)* Хотів би повернутися до тексту

священного письма. Закцентую увагу на строфі "... Все эти положения выражают лишь необходимость устранения классовой противоположности, которая только что начинала развиваться и была известна им лишь в ее первичной бесформенной неопределенности".

Вібратор: Та-ак...

Лялечка: Мені особливо сподобалось про...

Кроленятко: Хуйня!

Пластиліновий Незнайка: Але як звучить.

Лялечка: *(до Пластилінового Незнайки)* У мене є питання.

Пластиліновий Незнайка: Так, звісно. Питай. В діалозі народжується істина. Особливо, якщо один з учасників діалогу говорить менше за іншого.

Лялечка: Ти марксист?

Пластиліновий Незнайка: Не зовсім. Я б звався - марксаїт. Хочеш знати в чому різниця? Це особлива форма марксизму. Екологічний марксизм.

Той: Ох, не починай. Мені не зручні оті екочашки для кави. Їх треба мити.

Пластиліновий Незнайка: Екологічний марксизм не про те. *(до Лялечки)* Під екологічним я маю на увазі спосіб подачі ідеології. Так, мені подобається ідея рівності і відсутності приватної власності. Але не те, як цю ідею подають зазвичай. Я проти насилля, репресій і кривавих переворотів. Ми всі проти, чи не так? Бо криваві перевороти досить... Як би це сказати... Токсік. А ми проти токсичності. Ми за екологію. Чому ідеї великого Маркса не доносити екологічно? Не треба смертей. Не треба диктатури. Треба лише робити прості дії - славити Його в піснях, якомога частіше згадувати його ім'я і смачно їсти. До речі...

Лялечка: *(скрикує)* Ой, що це?

Пластиліновий Незнайка: Де?

Лялечка: Ось! Фу...

Вібратор: Що там?

Пластиліновий Незнайка: Лялечка, так не можна.

Вібратор: Що там? Я не бачу.

Пластиліновий Незнайка: Це теж живе створіння, яке проходить ті самі життєві цикли, що й ти.

Вібратор: Та хто ж там?

Лялечка: Так, хто це?

Пластиліновий Незнайка: Це - житель КНДР. Посадіть його на газетку і випустіть на волю. Він теж хоче жити своє, хоч і безрадісне, життя.

Лялечка: Може його розчавити?..

Пластиліновий Незнайка: Він же, напевно, має родину. Хай біжить працювати, щоб його рідні не постраждали.

(Вібратор виносить)

Пластиліновий Незнайка: Так от, час вже їсти. Щасливчик, пригощай.

(Дуже кволою ходою Щасливчик рухається по вітальні і роздає пиріжки. Щасливчик зупиняється біля Кроленятка)

Кроленятко: Я не хочу.

(Щасливчик дивиться на Кроленятко)

Кроленятко: Не стій наді мною, я тобі дав відповідь.

(Щасливчик дивиться на Того. Той посміхається. Щасливчик сідає на своє місце. Усі, окрім Того і Кроленятка з'їдають по пиріжку. Щасливчик починає грати на музичному інструменті. Лялечка неочікувано починає танцювати, але не помічає, що танцює)

Вібратор: Крутий трек.

Лялечка: Який трек? *(прислухається, щиро дивується)* Дійсно, звучить дуже якісно. Це дивно, але музика ніби зароджується у мені, в вже потім торкається музичного інструменту і лише ледь помітні вібрації торкаються пальців Щасливчика. Виходить, що сам Щасливчик - музичний інструмент. На ньому грають.

Пластиліновий Незнайка: Тобі подобається?

Лялечка: Так, Поля, подобається *(торкається Пластилінового Незнайки і значуще дивиться на нього)* Ти помічав, що у самому слові "подобається" закладена сила, яка змушує слово "подобається" подобатися тому, хто його чує. Мені надзвичайно подобається... По-до-бається. Бається... Я така легка і чарівна. Таке враження, ніби я довго-довго не спала і нарешті провалююсь у сон, але я здатна цей сон контролювати. *(зупиняється)* Коли я взагалі спала? Я колись спала у своєму житті? *(дивиться крізь Кроленятко)* Де Зайченятко?

Кроленятко: Кроленятко.

Лялечка: Я не в тебе питала.

Вібратор: Він з нами не пішов.

Лялечка: Він залишився зовсім один?

Вібратор: Що поробиш... Він переживає складну екзистенційну кризу.

Кроленятко: Ви серйозно?

Лялечка: Що?

Вібратор: Де?

Пластиліновий Незнайка: Нічого.

Лялечка: Я щось чула.

Пластиліновий Незнайка: Ми живемо в дивовижному світі. Ти можеш обирати - чула чи не чула. Є чи немає. За якими правилами граєш, таким і є твій світ.

(Пауза. Лялечка знову починає танцювати)

Лялечка: Шкода, що Кроленятко не з нами. Я відчуваю в ньому фізичну потребу.

Вібратор: Думаю, він нас наздожене.

Лялечка: *(до Вібратора)* Твій голос звучить так мелодійно. *(обіймає Вібратора)* Я така хтива.

Вібратор: Ніхто не в праві тебе за це засуджувати. Ми тут всі такі.

Лялечка: *(сміється)* Що, навіть Поля?

Пластиліновий Незнайка: Я багато років витратив на оволодіння прадавньою марксайтською технікою сексу. Вона полягає у відсутності сексу.

Лялечка: Так гаряче...

Пластиліновий Незнайка: Погоджуюсь.

Лялечка: Та ні, у мене ніби підвищилась температура. Гаряче... Мені погано... Треба подихати... *(Лялечка намагається дійти до вікна, але падає)*

Кроленятко: Лялечко...

Вібратор: Ой.

(Лялечка непритомна. Кроленятко підбігає до неї і кілька разів дає їй ляпаса, щоб привести до тями. Лялечка прокидається) Ти в порядку?

Лялечка: Так... Супер... *(іде до вікна, але в ту ж мить Той починає тягти її за волосся. Намагається витягти її через вікно назовню)*

Кроленятко: Твою ж... *(тягне Лялечку у зворотній бік. Лялечка кричить)*

Пластиліновий Незнайка: Ой. Лялечко. Чого ти кричиш? *(іде до вікна)*

Кроленятко: Ти йобнувся, Незнайка?!

Пластиліновий Незнайка: Поля.

Кроленятко: Хуйоля! Прийми вже те, що не спроможен виправити.
(Кроленятко вириває Лялечку з рук Того. Замість неї Той хапає Пластилінового Незнайку і витягує назовню)

Назовні

(Той і Пластиліновий Незнайка)

Пластиліновий Незнайка: Що це у тебе?

Той: Це радіатор.

Пластиліновий Незнайка: Нащо?

Той: Щоб ти запитав. Так мені сестра в дитинстві казала.

Пластиліновий Незнайка: У тебе є сестра?

Той: Що ти мелеш взагалі?

(Пауза)

Той: Якась шантрапа прив'язала мене до батареї, коли я біля неї заснув.

Пластиліновий Незнайка: Уявлення не маю, хто це міг бути.

Той: О так, без сумнівів... От тепер усюди тягаю її з собою. Вона ще гаряча. Доторкнись.

Пластиліновий Незнайка: Не хочу.

Той: Чом це?

Пластиліновий Незнайка: Мені не можна.

Той: А, розумію.

(Пауза)

Пластиліновий Незнайка: Там чекають на мене.

Той: Звісно-звісно. Але зачекай. (пауза) Як там зветься твоє віросповідання? Марксульманство?

Пластиліновий Незнайка: Марксаїзм. Це не віросповідання. It's a lifestyle.

Той: Ох, ну нащо?

Пластиліновий Незнайка: Ти проти мого lifestyle?

Той: Я проти відсутності глибини переконань.

Пластиліновий Незнайка: Я вірю усім серцем.

Той: Голови теж не завадить. У тебе з нею якісь дефекти.

Пластиліновий Незнайка: Будь-ласка, не торкайся моєї голови.

Той: З твоєї голови й волосинки не впаде. (сміється) Вони зачекають, не бійся. Сідай.

Пластиліновий Незнайка: Тут нема куди сісти.

Той: Раніше тебе це не турбувало.

Пластиліновий Незнайка: Це було в приміщенні, а тут сира земля.

Той: О, це резонно. Свій анус треба берегти. Повір мені, я на цьому знаюся.

Пластиліновий Незнайка: Може є якийсь карімат?

Той: Є більш тепле місце. (вказує на радіатор)

Пластиліновий Незнайка: Ні, дякую.

Той: Сідай, нахуй!

Пластиліновий Незнайка: То куди все ж таки сідати?

Той: На радіатор.

(Пластиліновий Незнайка сідає на радіатор)

Той: Як тобі?

Пластиліновий Незнайка: Гаряченько. Можна я постою?

Той: Посиди поки що. (струмує Пластилінового Незнайку, щоб він не встає) Тепер розповідай про марксіанство.

Пластиліновий Незнайка: Марксаїзм. Екологічний спосіб викладання ідей Маркса. Я проти насильства і кривавих переворотів. Ми можемо підтримувати всередині один одного вогник любові один до одного. Всі рівні. Сама природа каже про це. Не може хтось бути головнішим. Але, хіба можна донести буржую, який живе в полоні ілюзій, що його світосприйняття неправильне? Звісно, що ні. Ми маємо бути толерантними. Ми не будемо нічого робити, просто існуватимемо сповідуючи принципи високої моралі. Пройде трішки часу і вони самі все усвідомлять. Вони ж не винні, що народились в такому суспільстві. Більш за те, я б замислився, чи можна їх звинувачувати в пригніченні простого люду. ДАвайте подивимось на питання з іншого боку. Може цей, so call, пригнічений клас теж винен. Подивіться на них. Чому ці люди дозволяють так до себе ставитись? Чому не мають гідності? Хто їм заважає стати фізично сильнішими? Чому не можна просто відрефлексувати? Врешті-решт, подивіться на них! Ви колись бачили у що вони вдягнені. Це ж провокація. (пауза) Я хочу встати.

Той: (втримує) Посидь ще.

Пластиліновий Незнайка: Мені боляче.

Той: Розповісти тобі історію, як мені вперше ставили клізму?

Пластиліновий Незнайка: Ні.

Той: Це було в мої молоді роки. Щоранку я снідав глазурованими сирками. Обожнював їх. І поплатився за це... Якимось відчув серед дня, що от-от здохну. Ліг спати. Обісрався. Потім ще й обригався. Коротше, мати викликала швидку і мене одразу повезли в інфекційне відділення. Лікар був якийсь нервовий. Каже: "Знімай труси!". Я такий: "Нащо?" А він: "Не сци, мене твої причандали не цікавлять. Тільки анус." Я такий питаю: "Що таке анус?" А вони замість відповіді посадили мене на металевий горщик. Холодний. Тож тобі пощастило. І як встромлять мені щось у те, що, як з'ясувалося, зветься анусом. Лікар каже: "Якщо стане боляче, кажи і ми дістанемо." І я одразу: "Боляче." А він мені: "Хитрий. Ми ж тільки-но вставили." І як почали мені щось в кишківник заливати. Я кричу, а він такий: "Тобі ще не боляче. От коли вже зовсім не буде сил терпіти, тоді все". Кажу: "Нема сил терпіти". "Не викаблучуйся" - відповідає лікар. Зупинились лише тоді, коли трубку видавив потік калу і марганцовки. (пауза) Я зробив свої висновки.

Пластиліновий Незнайка: Напевно, ти більше не їси глазуровані сирки.

Той: Та ти що, обожнюю їх досі.

Пластиліновий Незнайка: Тоді нащо ця історія?

(Той дивиться на голову Пластилінового Незнайки. Стає сумним.)

Той: Ти навіть голову поголив.

Пластиліновий Незнайка: Я не голив.

Той: Виглядає, наче голив. А я тільки звук до твоєї попередньої зачіски.

Пластиліновий Незнайка: Мені теж подобалось.

Той: Мені подобається, коли довге волосся. Знаєш, як у Коббейна.

Пластиліновий Незнайка: Мені не хочеться це чути.

Той: А, дійсно. (пауза) Слухай, хочеш прикол?

Пластиліновий Незнайка: Встати хочу.

Той: Диви, який рілс мені висвітився. (показує) Бачиш?

Пластиліновий Незнайка: Угу.

Той: Ти, мабуть, не зрозумів. Бачиш. Це кошик з яйцями. Ось, дивись. Камера сфокусована на них. А тепер. Бачиш. Ха-ха. Це не яйце, а лисий чувак. А виглядає його голова так, ніби яйце.

Пластиліновий Незнайка: Так, смішно.

Той: Правда?

Пластиліновий Незнайка: Безмежно.

Той: А ще... Мені здається, що у тебе часто про це питали. Я завжди мріяв задати таке питання лисій людині. Можна?

(Пластиліновий Незнайка мовчить)

Той: Мені цікаво, як воно - займатися сексом з лисою головою.

Пластиліновий Незнайка: Пробач, що?

Той: Воно ж має якось впливати на відчуття?

(Пластиліновий Незнайка мовчить)

Той: Може ти колись думав про пересадку?

(Пластиліновий Незнайка мовчить)

Той: Складно спілкуватись, коли ти не відповідаєш. Бо я не знаю, може тобі неприємно підіймати цю тему.

(Пластиліновий Незнайка мовчить)

Той: Ти засмучуєшся. Не треба. Ось, зараз я тобі покажу. *(показує фото)* Бачиш, у цього чоловіка ситуація схожа, але це не заважає йому бути крашем. Особисто для мене він краш. І для мільйонів. До того ж ще й сповідує ідеї, схожі на твої. Ходить лисий і не скиглить.

Пластиліновий Незнайка: Не схожі. *(пауза)* Щось мене поплавало.

Той: Так швидко?

(Пластиліновий Незнайка намагається встати)

Той: Не поспішай, цього недостатньо. *(не дає Пластиліновому Незнайці встати)* У мене ще є питання.

Пластиліновий Незнайка: Годі.

Той: Ти справді впевнений, що криваві перевороти є безсенсовними? І чи не здається тобі, що певній чистці має підлягати не лише буржуазія, а й робітничий клас?

Пластиліновий Незнайка: Мені неприємно це чути. Бо я ніколи не буду схожим на Коббейна, чи на будь-яку людину з довгим волоссям. У мене не буде довгого волосся і цієї теми ти міг торкнутися делікатніше.

Той: Але ж ти маєш розуміти, що твою ідею можна трансформувати і використати як важіль для збереження імперії.

Пластиліновий Незнайка: Ха-ха-ха! Це ніхрена не смішно! Давай я тобі покажу відео, де купа картоплі, а серед неї твій ніс!

Той: Дякую за розгорнуту відповідь. При тому треба враховувати, що при встановленні того режиму, яким ми з тобою так захоплюємось, поняття довіри між людьми має бути нівельовано. Доноси мають стати нормою.

Пластиліновий Незнайка: Я не використовую голову під час сексу. Яким чином я маю її використовувати? Хіба що як інструмент мислення, але іноді і так не виходить.

Той: Тут я з тобою не погоджуюсь. Суспільство не здатне саме себе очолити і тримати владу в своїх руках. Потрібен сильний лідер. Бо ідея рівності може зіштовхнути людей, направити один на одного. Вони просто не знатимуть, хто головним, коли головного нема. Але вони потребують його. Ти ж не станеш заперечувати, що ти сповідуєш утопічні ідеї?

Пластиліновий Незнайка: Ну от показав ти мені це фото. І що? Це має мене якось втішити? *(пауза)* Хоча... Він дійсно виглядає непогано. Відчувається сексуальність навіть поза тим, що його зачіска не схожа на зачіску Кобейна.

Той: Скажи?

Пластиліновий Незнайка: Та й ідеї його начебто непогані... Хочу піти.

Той: Та-ак, тебе починає плавити по-справжньому. *(пауза)* Чи є ти плоттю від плоті моєї? Ні. Ти окреса наповнена, сука, особистість. Чому у шматка пластиліну стільки намішано всього в голові, я не можу досягнути. Тебе треба розділити. Тобі багато тебе. Кожен твій прояв тебе перенасичує і заважає нести істину. Будь як я. Розкрийся. Адже... Цього місяця планети зійшлися таким чином, що з впевненістю можна сказати - в цьому році на тебе чекає успіх. Але будь обережним в міцними напоями у травні.

(Брова Незнайка плавиться і падає на підлогу)

Брова: Місячне затемнення матиме негативний вплив на більшість. Але планети, під якими ти народжений, дадуть тобі змогу чинити опір цьому впливу.

Той: А непорочне зачаття можливе лише тоді, коли ти сам непорочний. Суть не в способі зачаття. Можливо у Марії навіть був секс. Можливо не один раз. Можливо не лише з Йосифом, а й з багатьма. Але, можливо, що партнери її були чистими. Ну, розумієш... Не було в них цієї дичі, типу, "Ой, та я виїбав стільки, що тобі й не снилося". Вони були без цих упереджень. Імовірно, вони навіть не знали слово "виїбав". Просто з повагою ставились до партнерки. Ти міг би сказати мені: "Чуєш, Той! Ти ж сам про себе говориш". Проте не розумієш, що я лише віддзеркалюю тебе. Підлаштовуюсь, бо бачу гній, що от-от прорветься з нариву.

(Промежина Незнайки плавиться і падає на підлогу)

Промежина: Я навчу тебе техніці, з допомогою якої тебе перестане парити розмір члену. Хай він буде маленький, хай не стоїть. Хай він буде хоч пластиліновий. Вона благодатиме тебе не зупинячись.

Той: Ти виглядав вільним. Це логічно, бо що там і казати, ти ніби-то повноцінний. Живеш, їси, навіть несеш в маси свої ідеї. Ти - духовний лідер. Та існують речі, які ніхто не бачить, бо інакше ти перестанеш існувати. Це те, що заважає тобі бути відвертим. Те, чого вони ніколи не приймуть.

(Остання волосина Незнайки плавиться і падає на підлогу)

Остання волосина: Ненавиджу себе.

Той: Тепер нічого не заважає тобі проявити себе. Чи зробив я тобі боляче? Не знаю. Все відносно. Я як той лікар. Я не знаю меж твого больового порогу. Але точно знаю, що зелене слизове лайно тобі не товариш. Тепер я бачу перед собою справжню особистість.

Пластиліновий Незнайка: Найкращий пломбір з дитинства.

Той: Істину промовляєш. *(пауза)* Вони чекають на тебе. Твоє лідерство цілком легітимне.

Різні простори вітальні лялькового будиночка

(Кроленятко дивиться на Лялечку, Вібратора і Щасливчика і розуміє, що вони знаходяться не тут)

Кроленятко: Що ж... *(бере пиріжок)*

Вібратор: У-у, зараз мій братішка приєднається до мене.

(Кроленятко з'їдає. Опиняється в одному просторі з Лялечкою. Вібратор і Щасливчик залишаються в іншому просторі)

Вібратор: Схоже, мій братішка до мене не приєднається *(зникає в своєму просторі)*

Кроленятко: Я запускаю механізми, що відповідають за становлення мого світосприйняття. Мого самосприйняття. Мого "тебесприйняття". І завдяки цим механізмам становлення стається дуже швидко. Вважай, що вже сталось. Яке моє світосприйняття? Таке, в якому розвинуте моє самосприйняття і тебесприйняття. "Я" і

"ти" - це є мій світ. Нема мене - нема світу. Нема тебе - нема мене, а значить нема і світу. Яке моє самосприйняття? Я можу навіть не бачити себе, але торкатися і відчувати. І це є підтвердження факту мого існування. Я існую і в цьому й полягає самосприйняття. Але, якщо я сприймаю себе, але не сприймаю тебе, то нащо мені самосприйняття без тебе сприйняття. Моє існування стає розмитим. Мій світ стає розмитим. Ти стаєш розмитою. І я втрачаю самосприйняття і тебесприйняття. Торкнись мене, бо контури, якими я обведений, розмазані, я перетворююся у калюжу. Торкнись мене, б й світ втрачає контури. Він тане на тлі нескінченного космічного простору. І варто тобі лише взяти мене за руку і все стане справжнім. Я. Світ. Ти.

Лялечка: Я відчуваю запах твоїх рук. Я не готова торкатися до них, але хочу відчувати твій запах. Ти пахнеш моїм батьком. Ти пахнеш моєю матір'ю. Ти пахнеш неіснуючими спогадами про ті часи, коли я не мала волі, але й не потребувала її. Я кусатиму твої руки, залишатиму рани, щоб з-під твоєї шкіри просочився стан небуття. Дай мені свої руки. Віддай їх мені. Запахай свої пальці мені до рота. Але не надто глибоко, бо мене знудить і я не відчуватиму твій запах. Я не доторкнуся до тебе, не хочу і не можу. Я бачу у твоїх очах спрагу. Потребу в доторках. До мене. До тебе. Торкайся мене, бо це дає мені силу і віру у власне існування. Мене відчують, отже я існую. Але так боляче усвідомлювати, що існує ще хтось. Я не торкатимусь. Тебе не існує.

Кроленятко: Ти щойно торкнулась мене.

Лялечка: Не торкалась.

Кроленятко: Ти зробила це. І, знаєш, твої доторки пекучі. Як ти це зробила, я не розумію. Ти не простягнула до мене руку і не відчула мою шкіру. Не наблизилась до мене ні на крок. Ти там. Я тут. Але ти мене торкнулась. Ти не торкнулась навіть, а схопила. Ти стисла мій хребет. Зірвала шкіру. Порізала м'язи. Витягла органи назовню. Граєш моєю печінкою, мов м'ячем. Стрибаєш через кишки, наче через скакалку. Я страждав від доторків. Ти мене розчленувала. Але навіть не наблизилась до мене. Твоя шкіра не відчувала моєї шкіри, але ти доторкнулась. Я кінчив.

Лялечка: Мені треба більше часу.

Кроленятко: Ти є. Я торкався. Я знаю це. Ти думаєш, що я відчув матерію, але це далеко від істини. Твого тіла нема. Це в мого тіла банальна структура. Щоб відчуті тебе, треба постаратись. Я можу скільки завгодно тебе торкатись, стискати, бити головою об коліно, але це не є способом, який дозволить тебе відчуті. Я відчуваю інакше. Ти не жінка. Не чоловік. Ти не тварина. Не село, місто чи країна. Не планета і не всесвіт. Ти навіть не лялька. Ти сукупність. Ти нервова система світобудови. Я теж частина світобудови, але невагомо. Лише клітинка з шару епітелію. А ти - основа. Ти є, бо без тебе не було б мене і усього, що ми знаємо. Ти маєш право не торкатися торкаючись. А тепер уяви, що таке нікчемне створіння, як я, просто схопить тебе за горло і наблизить вухо до твоїх губ, щоб чути, як ти намагаєшся дихати. Вкусить тебе за живіт чи сідниці. Цілуватиме, даватиме ляпаса, знову цілуватиме.

Лялечка: Так не можна.

Кроленятко: Такого і не станеться. Просто уявімо. Уяви своє обличчя після того, як тебе вимажуть багном. Ти брудна від голови до п'ят.

Лялечка: Мені подобається.

Кроленятко: Чому?

Лялечка: Бо тепер я точно існую. Може моє тіло й невагоме і прозоре, проте багно підтверджує моє існування. Якщо воно повторює мої контури, значить вони існують.

Кроленятко: Як тобі ці контури?

Лялечка: Не існує нічого бездоганного. Але сама їх наявність змушує мене хотіти себе.

Кроленятко: Це змушує мене хотіти тебе.

Лялечка: А чи хочеш ти себе?

Кроленятко: Фу, блядь!

Лялечка: Ти йдеш від мене.

Кроленятко: Я тут.

Лялечка: Ти хочеш себе?

Кроленятко: Я не хочу навіть захотіти себе хотіти.

Лялечка: Тебе нема.

Кроленятко: Я є. Торкнися.

Лялечка: Не хочу, я ж казала.

Кроленятко: Залий мене багнукою.

Лялечка: Вона просто впаде на землю, де їй і місце.

Кроленятко: Я б хотів, щоб ти кінчила.

Лялечка: Не хотів.

(Пауза)

Лялечка: Це все?

Кроленятко: Схоже на те.

Лялечка: Хочу знати достойменно, що це все.

Кроленятко: Так. Я буду щиро радий за тебе, якщо ти будеш щасливою.

Лялечка: Не кажи так. Це звучить, ніби тобі начхати. Особисто я не бажаю тобі щастя.

Кроленятко: Добре, скажу відверто. Я теж не бажаю тобі щастя. Я хочу, щоб ти страждала.

Лялечка: Дякую, саме це я і хотіла почути.

Кроленятко: Ти ж розумієш, що... Гей! (Кроленятко починає зникати з простору, в якому знаходиться Лялечка. Приєднується до Вібратора і Щасливчика)

Вібратор: *(дивиться на Щасливчика, але звертається до Кроленятка)* Давай виїбем його.

Кроленятко: Ні, я зробив помилку. Мені потрібна Лялечка.

Вібратор: У неї все добре, повір мені.

Кроленятко: Та роздуплися вже. *(вказує на Щасливчика)* Цей debil нагодував нас якимось гівном.

Вібратор: Ми таким чином прославляли Маркса.

Кроленятко: Ти серйозно в це віриш?

Вібратор: Насправді ні. Я просто досліджую з позиції культуролога і гурмана.

Кроленятко: Роздуплися, кажу!

Вібратор: Невже ти не бачиш, що ми вже роздуплилися? Це Лялечку тримає довше, ніж зазвичай.

(Щасливчик несподівано підіймається і біжить до Кроленятка)

Щасливчик: Зроби щось! Молю...

Кроленятко: Фу, іди нахер. Ти воняєш.

Щасливчик: Мене не прали двадцять років...

Вібратор: Кроленятко, не сердся. Йому ж погано.

Кроленятко: *(до Щасливчика)* Чого ти хочеш?

Щасливчик: Я не можу більше... Дихотомічно-дуальне роздвоєння.

Ніби один сенс. Три рази по два. Але ж це шість. Шіст. Число. 72%! Моє черево сповнене дивами. Дива не засвоюються в мені, бо їх рано чи пізно заберуть. А коли заберуть усі дива... Хуй на стіні!.. Від мене не залишиться нічого, окрім суті. Суті всього, що будуть нашими руками. Ми будемо... Голубиний послід!.. І цей ляльковий

будиночок не є оплотом добра. Нема справедливості. Він вас не наповнить. Ви маєте наповнити його. Інакше це лише панельна будівля, яку легко зруйнувати, поховавши сотні людей під завалами... Тіло! Розіп'яте!..

Вібратор: Заспокойся, Щасливчик. Тебе накрило.

Щасливчик: Ні-ні, таке неможливо. У мене дуже швидкий обмін речовин.

Кроленятко: Розумію чому.

Щасливчик: Засуньте в мене руку. Дістаньте все зайве.

Кроленятко: Не, це бридко.

Вібратор: А можна залізти з головою.

Щасливчик: Не бажано.

Вібратор: Тоді не вийде.

Щасливчик: Але ж... Тоді ви пошкодуєте.

Кроленятко: Погрожуєш, сучара?!

Щасливчик: Не я. *(повільно йде на другий поверх будиночка)*

Кроленятко: Бач, який мудак дирявий.

Вібратор: Така вже його природа. Його двадцять років не прали.

Кроленятко: Це не виправдання.

(Лялечка повертається у простір до Кроленятка і Вібратора)

Лялечка: Я згадала!

Кроленятко: Що?!

Лялечка: Я все згадала.

Кроленятко: Я не можу в це повірити.

Лялечка: Так, я все пам'ятаю.

Вібратор: Ти впевнена?

Лялечка: Так, я згадала. Я пам'ятаю, че стояла на краю прірви і чула голоси. Як зустріла Вібратора. . Згадала, як обирала одяг для вечірки. Саму вечірку. Я згадала Полю. Маркіса маркса Маркс. Згадала піріжки. Розмову з Кроленятком. Схоже, я його образила. Згадала, як залишилась зовсім одна.

Кроленятко: Але ж... Це не те.

Вібратор: Звідки нам знати.

Кроленятко *(До Вібратора)* Ти прекрасно знаєш, що це не те.

Лялечка: Звідки вам знати, які мої спогади є правильними? Коли я спробувала згадати хоч щось, я згадала саме це. Більшого мені не треба. Я маю ці спогади. Хіба вони не цінні? Не позбавляйте мене їх.

Вібратор: Ми б ніколи й не подумали про таке. Ми поважаємо твої спогади і особисто я визнаю, що цього достатньо для повноцінного існування.

Лялечка: Дякую. От, хто дійсно знає, чого я хочу.

Кроленятко: Хіба ти не хочеш копати глибше? Хіба хочеш мати лише поверхневе мислення?

Лялечка: То ти вважаєш мене поверхневою?

Кроленятко: Що?... Ні! Я вважаю тебе найглибшою особистістю у світі. Просто ти не хочеш цього побачити.

Лялечка: Дай мені спокій! Не треба відкривати мені очі. Я просто хочу жити.

Вібратор: Лялечка права, не тисни на неї.

Лялечка: Ох, я прям не можу. Ти такий чудовий. *(притуляється до Вібратора)*

Кроленятко: Якого хуя?!

Вібратор: Кроленятко!

Лялечка: Мені не подобається, коли ти матюкаєшся.

Кроленятко: Але ж...

Лялечка: Не роби цього. Тобі не личить.

(Вібратор притискає голову Лялечки до своїх грудей і прикладає до неї тремтячу руку)

Кроленятко: Ви що ох... чманіли?

Лялечка: Кроленятко, не сприймай це близько до серця. Спілкування з тобою більш яскраве, але з Вібратором. Ну, не знаю. Яюсь швидше.

(Входить Промежина)

Промежина: Гей, крихітко, покинь його. Я задовольню усі твої потреби. Я не гумовий, але вмю вібрувати. А цей недоумок існує для того, щоб жінка не могла налагодити стосунки з партнером.

(Входить Брова і Остання волосина)

Брова: Тільки не треба про сьогодні. І про минуле тим паче. У тебе його нема взагалі. А от про майбутнє варто подумати.

Остання волосина: Чому я такий лох?

Кроленятко: Хто б знав...

(Входить Пластиліновий Незнайка)

Лялечка: Поля, що відбувається?

Пластиліновий Незнайка: Незнайка на місяці.

Лялечка: Що ти верзеш?

Пластиліновий Незнайка: Незнайка у квітковому місті.

Лялечка: Я не розумію.

Пластиліновий Незнайка: Незнайка! *(дає ляпаса Лялечці)*

Лялечка: Незнайка...

Пластиліновий Незнайка: Продраскладка.

Промежина: *(підходить до Щасливчика)* А я так вважаю, що якщо ти прийшла до мене додому, то це ще не згода. Я поважаю почуття партнера. Але, якщо ти насинячилась і лежиш непритомна - це вже інша справа. Мої руки розв'язані. Тоді я можу робити все, що заманеться. Нема чого мене провокувати *(кличе жестом Останню волосину. Удвох підіймають Щасливчика і несуть на другий поверх)*

Лялечка: Куди вони його несуть? Пол... Незнайка. Що сталося? Ти змінився.

Пластиліновий Незнайка: Талони. Універсам! Будинок побуту!

Лялечка: Вібратор, зроби щось. Це не він.

Вібратор: Про що ти?

Пластиліновий Незнайка: Гулаг!

Вібратор: Бачиш, це все той самий Незнайка. Анітрохи не змінився.

Кроленятко: Йоб твою мать, Вібратор!

Лялечка: Кроленятко!

Кроленятко: Вона ж все бачить, перестань це робити і будь щирим хоча б зараз. Ти не захистиш її, це вже зрозуміло. І я не зможу. Тому чим більше вона знатиме, тим більше зможе зробити сама.

Вібратор: Не розумію про що ти.

Кроленятко: Вібратор.

Лялечка: Вібратор!

(Пауза)

Брова: Я відчуваю, що повний місяць цього разу впливатиме на психіку більше, ніж зазвичай, враховуючи, що цей період співпадає з висхідним Сатурном. Тому саме в цей період підвищується спокуса зраджувати, брехати і сваритися.

Вібратор: Та відчепіться від мене!

Лялечка: Все добре, розкажи мені.

Вібратор: Ти впевнена?

Лялечка: Ну, звісно, дурненький.

Вібратор: Ти знаєш... Мені здається, що між нами склалися надзвичайно довірливі стосунки. Я з тобою щирий, щоб там не казав цей вухатий заздрісник. Але одного разу я збрехав. Я боявся, що якщо ти дізнаєшся правду, то не станеться усього, що сталося і ти не підеш зі мною.

Лялечка: Якось прийму, хоча мені може бути боляче.

Вібратор: Добре. (пауза) Сподіваюсь, ти зможеш мене пробачити. Справа в тому, що деякі речі, так би мовити, не є такими, якими здаються. І це... Така річ... Розумієш...

Справа в тому, що я... Не грек.

(Пауза)

Лялечка: Що, вибач?

Вібратор: Не вибачайся, ти не винна.

Лялечка: Що ти сказав?!

Вібратор: Ну так, Вібратор - не грецьке ім'я, хоча й схоже на ім'я якогось давньогрецького вельможі. Хех. Уяви, якби десь біля моря існувало місто з назвою Вібраторія. Звучить прикольоно. (пауза) Скажи щось, бо я ніяковію. Твій погляд такий скляний.

Лялечка: Пішов нахуй!

Кроленятко: Лялечка, тобі не личить.

Лялечка: (до Кроленятка) Стуль писок! (До Вібратора) То ти збрехав?

Вібратор: Це було для твого блага.

Лялечка: Блага? Мать твою, я б стрибнула і це було б краще. Замість цього я вдягнула цю довбану пластикову сукню. Я співала і славилася Маркса. Я накачалася якоюсь... Не знаю чим. Я перебуваю в оточенні якихось чмонь і брехунів.

Кроленятко: Е! Але ж ти казала, що цінуєш ці спогади.

Лялечка: Бо я тоді ще не знала, що історія мого життя - суцільна брехня і біль.

Вібратор: Тебе правда це так засмучує? Ти не приймаєш мене, знаючи, що я не грек? Невже тільки це було для тебе важливим?

Лялечка: Ну... Ні. Але ти збрехав мені. Як я тепер можу тобі вірити?

Вібратор: Це було лише раз.

Лялечка: Невже? А може в тебе й ревматизма нема?

Вібратор: Ну...

Лялечка: Що "ну"?

Вібратор: Я не впевнений стосовно цього. Мені казали, що ревматизм, я пройшов курс лікування і він не допоміг. Тепер я думаю, що це не ревматизм. Здається від ревматизма тремора не буває.

Лялечка: (якийсь час мовчки дивиться на Вібратора) Ти серйозно? (хоче піти, але Пластиліновий Незнайка закриває їй прохід) Пропусти. Пропусти, я сказала.

(Пластиліновий Незнайка не пропускає)

Вібратор: (приречено) Пропусти її. Тиж бачиш, вона не хоче залишатися з нами.

(Пластиліновий Незнайка не пропускає)

Вібратор: Ну серйозно, пропусти. Ти її не втримаєш. (пауза) Поля!

(Пластиліновий Незнайка дістає "ньюф" і стріляє у Вібратора. Патрон відштовхується від грудей Вібратора і падає на підлогу)

Вібратор: За що... (падає)

Брова: Як то кажуть, насильно милим не будеш. Якщо хочеш втримати своє кохання, то не тримайся за нього. Воно не піде, якщо за нього не триматися.

Пластиліновий Незнайка: Кузькіна мати.

(Пластиліновий Незнайка і Брова підіймаються нагору)

Вібратор: Лялечко, падійди...

Лялечка: Слухай, це дуже драматично, але ж я бачила, що це не по-справжньому. Ти просто розігруєш якусь виставу, а всі знають, що у виставі не буває правди. Це все гра. Ти... Вставай. А я піду.

Кроленятко: Тобі варто йому повірити.

Лялечка: Чому?

Вібратор: *(різко підіймається)* Тому що нащо я стараюся? Ну, ну серйозно, нахуя?!

Лялечка і Кроленятко: Вібратор, тобі не личить.

Вібратор: Та похер, у нас в усіх рило в пуху. Серйозно? Серйозно, блядь?! Ти не віриш? А нахуя тоді мені старатися?! Ти, блядь, преперлась сюди і пиздиш на виставу?! Я розігрую хуйову виставу? А хулі ти сама не стараєшся? Ти же знаєш, що я стараюся. Ти бачила, як я впав? Сука, ти знаєш скільки я тренувався, щоб навчитися так падати і не відбивати копчик? Ти знаєш, яку роботу я проробив? Ти знаєш, що зараз я щиро вірю у власну смерть? Я вмираю, блядь! І вмиратиму стільки, скільки знадобиться. Але ні, ти дойбуєшся до мене, бо, бачте: "У-у-у, е-е-е, бе-е-е. В нього вистрелили з "Ньюрфа". Він не може від цього померти насправді. Я не матиму поваги до його страждань і пошуків. Це все неправда". Та пішла тепер вже ти нахуй, чуєш! Просто доклади зусиль, відключи споживача і вір. Бо це про обмін енергіями. Лише моєї недостатньо. Це єдине, що від тебе треба. Інакше нахуя ми тут зібралися?! Су-у-у-у-ка-а-а!

Кроленятко: З язика зняв.

Лялечка: Вібратор... Я не знала, що ти така глибока особистість.

(Вібратору стає погано. Він падає)

Лялечка: Ні... Ні! Вібратор, тільки не вмирай. Благаю.

Вібратор: Я підвів тебе і завинив перед тобою. Пробач...

Лялечка: Припини.

Вібратор: Ні-ні, я дійсно винний. Не треба було тобі брехати. Я не грек. Я навіть не страждаю ревматизмом. В чому тоді сенс мого життя?

Лялечка: Не кажи так. Мені здається, що ти єдиний, хто дійсно має сенс свого існування. Ти такий підтримуючий. Правда. До зустрічі з тобою я навіть не думала, що хтось розумітиме мене так, як ти. Ти потрібен мені. Мені не потрібен ніхто інший.

Кроленятко: Ем...

Вібратор: Дякую тобі. Тепер я можу померти щасливим.

Лялечка: Ні, благаю. Я не знаю, як мені жити без тебе.

Вібратор: Пробач.

Лялечка: *(Прикладає руку Вібратора до своєї голови)* Я ж відчуваю, як в тобі пульсує життя. Все буде добре.

Вібратор: Ти знаєш... Я не вірю, що життєві вібрації ще здатні залишатися в моєму тілі. Це кінець. Але я прошу тебе... Збережи ці вібрації всередині себе і пронеси через усе життя...

(З гучним вигуком Вібратор драматично помирає)

Лялечка: Ні... Вібратор... Я втратила тебе... Тебе відібрали у мене. Ніхто не сміє цього робити. Прошу тебе... Вібратор. *(підносить руки догори, кричить)* За що?!

(притуляється до грудей Вібратора. Різко встає, наче щось усвідомила)

Кроленятко: Лялечка?

(Лялечка дивиться ніби крізь Кроленятко)

Кроленятко: Ходімо звідси.

Лялечка: Куди?

Кроленятко: Подалі. Це більше не наш будинок. Нам нема чого тут робити.

Лялечка: Я не хочу йти.

Кроленятко: Я розумію, ти прив'язалася до цього будиночку, але це кінець. Розумієш?

Лялечка: Мені й не впав той будиночок. Вони відібрали в мене... Вібратор.

Кроленятко: Ти зможеш знайти інший сенс для себе.

Лялечка: Знайшла. Я їх знищу нахуй.

Кроленятко: Лялечко, тобі не ли...

(Лялечка дивиться на Кроленятко)

Кроленятко: Пойняв.

Лялечка: Ніхто не здатен дати мені те, що давав він.

Кроленятко: Та невже?

Лялечка: Я чую твою інтонацію. Май повагу до полеглого. Його тіло ще навіть не охолело.

Кроленятко: Ти хочеш впоратись із цим сама?

Лялечка: Нас двоє.

Кроленятко: Я туди не піду.

Лялечка: Чому?

Кроленятко: Не хочу та й усе.

Лялечка: Ти від мене закриваєшся.

Кроленятко: Я не закриваюсь... Просто... Мені до всирачки страшно.

Лялечка: Тобто ти відпустиш мене одну? Ти не хвилюватимешся за мене?

Кроленятко: Звісно, що хвилюватимусь, але я все одно піду звідси. Бо знаю, що там на нас чекає.

Лялечка: То ти боягуз. Сопля. Ганчірка.

Кроленятко: Не біси мене.

Лялечка: Так ти зі мною спілкуєшся? Мені здавалося, що ти мене любиш.

Кроленятко: Я тебе люблю, дуже. Але ти занадто багато від мене хочеш. Це не мій рівень сміливості. Мені страшно і я вважаю нормальним визнання цього.

Лялечка: Цим ти й відрізняєшся від Вібратора. Ти такий м'який. А він такий... Е-е...

Кроленятко: Твердий?

Лялечка: Ніби й так, але не зовсім. Ще й достатньо еластичний.

Кроленятко: Ми з ним не так вже й відрізняємось.

Лялечка: Та ти що? Хіба ти можеш дати мені те, що й він.

Кроленятко: Можливо, якщо захочу.

(Пауза)

Кроленятко: Ти підеш зі мною?

(Пауза)

Лялечка: Ти підеш зі мною?

(Пауза)

Лялечка: Пішов звідси.

Кроленятко: Слухай...

Лялечка: Геть!

(Пауза)

Кроленятко: Що ж... *(дістає канцелярський ніж)* Ріж.

Лялечка: Що?

(Кроленятко вказує на свої груди)

Лялечка: Та без питань. *(підносить ніж, але не наважується. Віддає Кроленяткові)*

Кроленятко: Добре. *(розрізає власні груди, починає щось шукати всередині)* Що? Зачекай. Зараз.

Лялечка: Припини, будь-ласка. Це огидно.

Кроленятко: Ні-ні. Зараз я доведу тобі.

Лялечка: Що доведеш?

Кроленятко: Як таке можливо? Там має бути...

Лялечка: Тобі не треба нічого шукати.

Кроленятко: Всім треба шукати. Ми всі щось втратили.

Лялечка: А що, якщо нам нема чого втрачати? Може ніколи й не було того, що ти шукаєш.

Кроленятко: Дурепа. *(пауза)* Пробач. *(Знаходить)* Ага! Ось воно.

Лялечка: Що це?

(Кроленятко показує Лялечці батарейку)

Лялечка: Як? Що?..

Кроленятко: Ти маєш знати правду і про мене. Хто я?

Лялечка: Начебто, Кроленятко...

Кроленятко: Ну так... Кроленятко. Або просто кролик. Я - кролик.

(Лялечка якийсь час здивовано дивиться на Кроленятко. Повільно підходить і прикладає до своєї голови тремтячі руки Кроленятка)

Лялечка: Кроленятко. Якби ж я знала.

Кроленятко: Нічого.

Лялечка: Якби я знала, то й не подумала зв'язуватися з цим недогреком.

Кроленятко: Май повагу до полеглого. Його тіло ще навіть не охоллоло.

Лялечка: Я піду з тобою.

Кроленятко: Знаєш... Це вже не обов'язково.

Лялечка: Але я хочу.

Кроленятко: Ти не хочеш. Ти хотіла мститися.

Лялечка: Вже не хочу.

Кроленятко: Так не буває.

Лялечка: Та припини мене повчати. Все. Я не хочу цього. Хочу піти з тобою. Я хочу лише бути щасливою.

Кроленятко: Щастя? Я не дам тобі цього. І ніхто не дасть. Окрім однієї єдиної істоти.

Лялечка: Хто це?

Кроленятко: Щастя. Щастя, Лялечко. Подумай, хто може дати тобі ЩАСТЯ.

(Лялечка замислилась. Кроленятко мовчки йде)

Лялечка: Стій, ти куди? Як я маю впоратись сама?

(Кроленятко йде геть)

Другий поверх будиночка

(Промежина, Брова і Остання волосина стоять навколо непритомного Щасливчика. Пластиліновий Незнайка обабіч)

Пластиліновий Незнайка: Каральна психіатрія. Педераст.

Промежина: Секс за згодою не відповідає вимогам еволюційного розвитку. Серйозно, хіба могло б людство вижити, якби орієнтувалося на потреби слабшого? Ми маємо бути рішучими. Треба розуміти, що пай-хлопчики нікому не потрібні. Від нас чекають

лише одного. Щоб ми користувалися тим, що нам належить.

Брова: Але й турбувались про духовний аспект. Стосунки зі світом мають бути гармонійними. Так само, якщо ви хочете досягти своєї мети, щоб людина щось вам "дала", ви маєте усвідомити важливу річ. Людина - інструмент. Ваше прохання прямує до Всесвіту, який надсилає вам правильну людину. Нема нічого поганого в тому, щоб визнати, що хтось вам потрібен лише для досягнення власних цілей, задоволення потреб і підняття самооцінки. Врешті-решт, інші ставляться до вас так само. Єдина справжня любов - любов до самого себе. Інша не гідна уваги.

Остання волосина: А чому хтось вирішив, що він кращий за інших? Треба бути скромнішим. Я не викаблучуюсь і не раджу тобі.

Промежина: Мені?

Остання волосина: Йому.

Брова: І хоч любов до себе є основою, варто пам'ятати, що всі ми смертні. Назви мені день, місяць, рік і час свого народження.

(Щасливчик стогне)

Брова: Точно. Саме зараз цей рік твого життя, коли варто бути обережним. Раджу уникати занять екстремальними видами спорту. Не там на тебе успіх чекає.

Остання волосина: Краще подумай, чи готовий ти до цього успіху. Ти ж бачиш, яка неочевидна ситуація у світі. Чи було б правильно зараз хизуватися своїми успіхами і вдачею. Ти не маєш бути зосередженим виключно на тому, щоб випинати себе. Ти можеш бути скільки завгодно красивим, талановитим і яскравим. Хоч це і не так. Але зараз твої прояви шкідливі. Стримуйся. Комусь може бути неприємно.

Промежина: І при тому не забувати бути гарячий італійським жеребцем. Тобто не обов'язково італійським. Не обов'язково жеребцем. Можна використати й інші порівняння. Просто є такий фільм зі Слаєм. В кінці я навіть пустив сльозу.

Остання волосина: *(скиглиць)* Шмат лайна.

Промежина: Напиши в дірект. Не реагуй на ввічливі відмови. Пиши, поки не пошлють нахуй. Якщо пошлють нахуй, значить не якісно підготував ґрунт. Доведеться пускати в хід важку артилерію. Скинь їй член.

Остання волосина: *(сором'язливо)* Піструн.

Брова: Нефритовий стрижень.

Промежина: Байдуже, що вона відмовила. Байдуже, що має бойфренда. Тепер ти оселився в її душі і вона ще повернеться до перегляду цього фото. Цей образ стане частиною її уяви. Оселиться в голові. Дистанційна penetрація.

Остання волосина: Таке можливо лише в особистих переписках. Але в жодному разі прояви твоєї тілесності не мають існувати в публічному просторі. Ти не маєш собі їх дозволяти. Скромніше. Скромніше.

Промежина: Досліджуй своє і чужі тіла усіма можливими способами.

Брова: Тач!

Щасливчик: 72... Відсотки.

(Пластиліновий Незнайка підходить ближче до Щасливчика)

Пластиліновий Незнайка: От як був я студентом, відправляли мене на картоплю. Або коноплі збирати. Тик, жили в бараках, де стіни обліплені живими і дохлими мухами, зате самогон щодня. Дружня атмосфера і пісні у багаття. Гарно ж. Я ж і сам із села. Оце переїхав у місто, бо що там робити в тому селі. Не хочу бути тупий селюком. Та й нема чого там робити. Бухать і важко працювати. Або може хтось ширку дістане. А от у місті інша справа. Скільки ми заводів побудували. Отак вийдеш на балкон, подивишся на обрій. Благодать. Строкаті страчки з труб виходять. Десь чорна. Десь зелена. Сіра.

Помаранчева. Наче гірляндами небо прикрашено. А вночі - яскраве сяйво від сталеливарного. Здалека бачиш, як плеться рідка сталь, що аж небо навкруги освітлюється. Люди щасливі. Люди прекрасні. Зразок моральності. Тільки будь чемним, працєю вправно і ти відповідатимеш вимогам їхньої моралі. І зовсім стосунки не ускладнені ворожими ринковими взаємовідносинами, бо гроші нічого не варті. Вагу має лише спільна мета, до якої ми йдемо пліч-о-пліч. Ми живемо лише цією метою. Особисте - не особисте, його не має бути. Ковбаса по три копійки. Братські народи. Люди чемні, бо виховані не музикою товстих, а нашою вітчизняною класикою, що пропагує дружбу, любов і єдність. Вітчизняна класика. Вітчизняна війна. Вулиця Вітчизняна в кожному місті. Щоб в кожному місті кожної республіки всі пам'ятали, що Вітчизна - одна єдина. Колгосп. Радгосп. Пролетарі всіх країн - об'єднуйтесь. Колективна відповідальність. Висока мораль. Відсутність безробіття. Щасливе дитинство, а не ось це от все. Солідарні пенсії.

(Входить Лялечка)

Пластиліновий Незнайка: Артек - табір, побудований з вафель. Вафлі на сніданок, обід і вечерю. Діти купуються у вафельному морі. Вафельні діти уважно слухають вафельних вожатих. Країна вафельних таборів.

Лялечка: Поля.

(Пластиліновий Незнайка не відповідає)

Лялечка: Подейкують, що у тебе проблеми. Кажуть, то перетворився на тінь самого себе. Кажуть, ти зіпсував моє життя.

Брова: Так кажуть.

Промежина: Кажуть.

Брова: Сьогодні понеділок 16 квітня.

Гарний день для планування відпустки,

Якщо ви стрілець, чи тілець, чи овен.

Та уникайте в цей день розпусти.

Так кажуть.

Промежина: Не торкайся своїх геніталій!

Ти ж дівчина! А ти, сука, хлопчик!

Якщо ти із дядьком парився в лазні,

Витри пісюн, бо згниє і відвалиться.

Так кажуть.

Брова: Записуйтеся до мене на консультацію

Передплата у розмірі ста гривень.

Кабінету нема. Консультую в аромакаві.

Ваша жінка... Блондинка? Помилився. Винен.

Так кажуть.

Промежина: "У тебе такий потворний хуй!"

"Е, чому? Це у вас він потворний".

"Не, у мене нормальний. І в Ілюхи нормальний.

А у тебе, мов в старого діда".

Так кажуть.

Брова: Наш застосунок відкриє вам очі.

Тут істина в останній істанції.

Все залежить від ваших магічних навичок.

Магічна куля. Свайпай вбік, щоб все дізнатися.

Так кажуть.

Промежина: Я навчу тебе. Є безліч видів оргазмів

Попроси, щоб запхали язика до носа.

Або хай гвалтують з допомогою утримання.

Вилизують пахви... Чи піхви?.. Не відрізняю.

Так кажуть.

Брова: Астрологи оголосили тиждень кентаврів.

Є три заборонені закляття.

Місячна призма, дай мені сил.

Приворот. 726-35-19.

Бабуся каже.

Промежина: Справа не в тобі. У мене низький лібідо.

Так кажуть.

Брова: Успадкував магічний дар від діда.

Так кажуть.

Промежина: Так кажуть.

Брова: Так.

Промежина: Кажуть.

Брова: Так.

Промежина: Так.

Лялечка: Слухайте, я розумію до чого ви хилите, але знаєте...

Брова: Так кажуть.

Лялечка: Ні, ви мене, звісно, пробачте, але проза мені ближча.

Брова: Так кажуть.

Лялечка: Та що ж таке?.. Добре. Зараз. Кхм. Е... Поділене суспільство. Розлючено.

Так кажуть.

Не роби кумирів, поведься... чемно?

Так...

(Пауза)

Брова: Кажуть?

Лялечка: Ні, це, якась дичина. Ви вже пробачте за грубість. Є ситуації, коли поетична образність має сенс, але я схиляюсь до думки, що треба апелювати лише до того, в чому ти впевнена.

Промежина: Я схиляюсь до думки, що треба
Апелювати лише до того, в чому ти впевнена.

Брова: Так кажуть.

Лялечка: Змовкніть.

Промежина: Йой.

Лялечка: Я скажу вам, що дійсно кажуть. Наступне. За легендою русалки мали довжелезні груди. І щоб якось рухатись, вони їх зав'язували за спиною. Але це просто легенда. Так лише кажуть. Але істина в тому, що є така інформація. Кажуть, що у хлопчиків пеніс, а у дівчат - вульва. Почніть свою просвіту з цього і давайте вже якось без "піструнів" і "нефритових стрижнів". Є багато чого, про що кажуть. Бо крім того, про що кажете ви, кажуть, що перемога не залежить від розташування зірок, а лише від людей, які вмирають, щоб ви пизділи про зірки. Кажуть, що згвалтування - не про проникнення. Кажуть, що за триста гривень неможливо дізнатися свою долю. Кажуть, що виявляється світ змінюється. Кажуть, вона може не хотіти, та напевно ти звик до цього. Кажуть, що якщо вже ти обрав для себе певний духовний шлях, то можеш йому слідувати, навіть якщо ти сам його вигадав. Але не нав'язувати його, не вибудовувати

ієрархію, в якій ти виявляєшся зверхнім. Пробач, але ти муділа. Це не мої слова. Так кажуть. Кажуть, що користуватися слабкістю тих, хто прагне ніжності, ба навіть грубості, це не етично. Ваші бажання збігаються? Пам'ятай все одно, що перед тобою така людина, як ти сам. Не краща і не гірша.

Промежина: Ай. Припини. Зрозуміло.

Лялечка: Кажуть, що треба обрати собі коуча. Не маю нічого проти. Але навколо лише знатоки езотеричних практик, що сповнилися в пізнанні високих матерій і випускають з матки чи уретри тентаклі, що не приносять задоволення. Вони заповзають пад нігті, вії, в дупу. І тлумачать тобі тебе самого, знищуючи природню ідентичність. Не всі. Нема зла і добра. Але є слимаки, що повзають по корі головного мозку і їдять. Їдять. Жеруть.

Брова: Пробач, ми не хотіли.

Лялечка: Кажуть, ти не маєш диплому. Кажуть, твої висловлення сексистські. Кажуть, ти занадто нудний. Кажуть, слідкуй за своєю мімікою. Кажуть, зберігай субординацію. Кажуть, що все навколо є нормою. Все норма. Я приймаю. Мене приймають. Рішення - приймають.

Окрім вас. Вас ніхто не приймає. І я вас не приймаю.

Промежина: Ні, я не хочу.

Брова: Я маю третє око. Третій шлях.

Лялечка: Кажуть, що відповідей не існує. Ні на що. Ніхто не знає, як вплине Меркурій на просування по кар'єрних сходах. Ніхто не знає, скільки партнерів є нормою.

(Промежина і Брова притягуються до Пластилінового Незнайки. Він намагається їх відштовхнути, але вони липнуть до нього, хоч не туди, де були раніше. Остання волосина наближається до Лялечки)

Остання волосина: Розбивати власне обличчя власними кулаками, Бо ці кулаки не вважаєш своїми.

Намагатися досягти порожнечі черепної коробки - Дорослим це не личить. Це забава підлітків.

Так кажуть.

(Лялечка зітхає)

Остання волосина: Вчитися довірі і сподіватися,

Що цінні речі і люди назавжди -

Це виключно прояв дитячої позиції.

Бо всьому свій строк, всьому властиво вмирати.

Так кажуть.

Натхненно кричати про сенс власних ідей.

Щось намагатися створювати.

Квої крики не торкаються слуху людей,

які прагнуть власного успіху.

Так кажуть.

Кажуть, ми маємо тіло астральне й фізичне.

Але фізичного нема, нема матеріального.

Матеріальним тебе робить матеріальне становище.

Працєю, допоки не здохнеш.

Кажуть...

Події загартовують характер

Ти маєш безцінний життєвий досвід,

Що насправді ціни не має,

Бо ти постійно повторюєш ті самі вчинки.

Кажуть.

Кажуть твій розвиток суттєво сповільнений.

Кажуть: "Мені з ним не цікаво".

Кажуть: "Ну ти як завжди".

Кажуть: "А я ж говорила".

Так кажуть...

Не кажуть! Ніхто нічого не каже. Ці голоси

Ти чуєш у постійно пульсуючих скронях.

Вони - це колеса машин,

А ти - розмазаний по асфальту їжак.

І ти ніби вже майже розклався і зник,

Але колеса тебе підіймають і змушують рухатись,

Хоч нема вже ні бажання, ні сил.

Так ніхто не каже.

Тобі ніхто нічого не скаже.

Скажи собі сам.

Говори із собою.

Заглядай всередину власних нутрощів

І кричи всередину себе.

Так ти хоча б будеш зручним.

Врешті-решт суть існування

В тому і полягає.

(Пауза)

Лялечка: Хочу тебе обійняти.

Остання волосина: Що?

Лялечка: Давай обійму. Ти кращий, ніж думаєш.

Остання волосина: Не треба.

Лялечка: Хочеться тебе підтримати. Тебе багато кривдили і я відчуваю співчуття до тебе. Але ти тепер знаєш, чого не робити з іншими, щоб вони не почувалися так, як ти зараз. Може навіть зможеш виховати повноцінну дитину.

Остання волосина: Не хочу.

Лялечка: Чому?

Остання волосина: Мене виховали чмошником і я можу виховати лише чмошника.

Лялечка: Людину складно виховати не чмошником.

Остання волосина: Я навіть не людина.

(Пауза)

Лялечка: Ти подобаєшся мені.

Остання волосина: Ох, припини.

Лялечка: Це правда. Мені навіть здається, що я можу тебе покохати.

Остання волосина: Не можеш.

Лялечка: Я дивлюся на тебе, на те, що ти звеш неповноцінним, але в цій неповноцінності я бачу ідеальність. Я хочу любити ідеальну неповноцінність. Я хочу слухати все, що ти говориш. Я розумію, що ти говоритимеш про те, яке ти чмо, але це лише сильніше розпалюватиме в мені почуття.

Остання волосина: Яка ж ти мразота.

Лялечка: Ти ображаєшся на свою дівчинку? Не треба. Все, що я кажу, я кажу від любові і з повним прийняттям.

Остання волосина: Ти знаєш... Можна якось і без цього.

Лялечка: Я люблю тебе.

Остання волосина: Бе-бе-бе.

Лялечка: Я хочу бути твоєю.

Остання волосина: Ти мені не потрібна.

Лялечка: Ти мій бог.

(Остання волосина кричить і починає притягуватись до Пластилінового Незнайки. Липне до нього, але не на своє місце. Пластиліновий Незнайка перетворюється на брудку пластилінову мішанину. Лялечка підходить до Пластилінового Незнайки)

Пластиліновий Незнайка: Перманентний розпад капіталу... Я здатен приходити до тебе у снах... Маркіса!.. Брудна сучка... Я хотів бути сильнішим... Марка Маркс!.. Сенсу нема... Сексу нема... Сонця нема... Бо нині сонячне затемнення... Так кажуть...

(Пластиліновий Незнайка намагається ще щось сказати, але не може)

Лялечка: Я лише хотіла зробити тебе цілим. Але я не знаю, яким ти маєш бути цілим, бо ніколи, насправді, не бачила тебе таким. Це все, що я можу зробити.

(Пластиліновий Незнайка все ще поривається щось зробити чи сказати, але фізично на це не здатен. Лялечка йде до Щасливчика)

Лялечка: Щасливчик.

(Щасливчик мовчить)

Лялечка: Ти щасливий, Щасливчик?

(Щасливчик мовчить)

Лялечка: Можливо і не обов'язково бути щасливим, щоб робити щасливими інших.

(Щасливчик мовчить)

Лялечка: Хочу пізнати щастя. Пізнати себе. Я буду дуже обережною. *(Тягне руку до отвору у Щасливчику)*

(Щасливчик тікає. Лялечка біжить за ним)

Лялечка: Стій!

Назовні

Щасливчик: Чую голоси в голові. Шепіт, немов радіо. Якісь голоси. Якийсь голос. Він говорить агресивно. Агресивно намагається перекричати мої думки. Моїх думок не виникає, а виникає тільки цей голос. Він не говорить нічого конкретного. Можна сказати, що він не говорить нічого, він мовчить. Тобто він ніколи не мовчить, але при тому він мовить безсенсовно. Ці слова не мають сенсу, їх не має існувати. Я просто щось чую і я не розумію, що я чую. Я просто чую "туту-туту-туту-туту". Щось таке. І я не розумію, що я чую. А в ту ж саму мить на мене навалюється музика шумна і гучна. Вона заглушає мене. Я намагаюся включити чи то заспокоїти мозок, але мій мозок не належить мені. Він давно не мій. В очах спалахи. І одночасно на голос накладається інший голос. На музику - інша музика. На спогади - інші спогади. Все це перемішується і ти не розумієш, що з того реальне. Ти просто лежиш у вакуумі. Ти і є - вакуум, в середині якого не моє життя, але це життя не моє.

(Виходить Лялечка. Підкрадається до Щасливчика)

Щасливчик: У мені заселилися і заважають мені жити. Заважають бути продуктивним. Заважають мені спати, їсти й пити. І перед очами страшні картини. Я бачу, як око витікає, як людина вибухає від зіткнення з машиною. Я бачу обличчя коханих, спотворені гримасою ненависті і жаху. Ніби всі ці люди заселилися всередині мене і існують тільки в такому вигляді. Я не знаю... Я не знаю, як ці люди виглядають не знаю їх рис. Пам'ятаю тільки гримаси... Я не можу більше.

(Лялечка підкрадається до Щасливчика і засовує в нього руку. Але вона не спроможна таким чином керувати ним. Натомість сама починає говорити)

Лялечка: Я спускаюсь сходами. Дивно, але йдучи сходами вниз, я підіймаюся вгору, а підіймаючись вгору, я спускаюся вниз. Це так логічно, що навіть логіки не бачу. Ці сходи так гарно освітлені, коли на першому поверху горять лампи, бо там ресторан. В ресторані генератор. Але лише на нижніх поверхах є світло, далі йдеш крізь темряву. Або з ліхтариком. На свій розсуд. Що для тебе страшніше? Йти сходами у темряві, боючись невідомого, чи побачити, що краще б воно залишалось невідомим. Береш ліхтарик? Гарзд. На тебе дивиться смерть, але не з косою, а з косами з волосся. Вона тобі посміхається, але не вітає. Це здоровезний, але дуже непропорційний член. Таких не буває в реальному житті. Але, щоб ти не мав сумнівів, зверху надпис - "ХУЙ". То це член чи хуй? Чим далі, тим більше забутих речей. Крісло. На нього ніколи не сяде людина в свідомості. Ящики. Розсипаний горох. "7". "8". Чому зникло твоє дихання? Це не твоє. Ти зазвичай дихаєш рівно, а це якесь збите. Не забудь повернути це дихання справжньому власнику. Що з обличчям цієї людини? Ніби стає темніше. Дивно, ти ж ідеш вгору, там має бути світло. Але стає темніше. Ось так це і працює - ідучи вгору ти спускаєшся в темряву. "11". "12". Куди це я вступила? Білий слиз. Цим заляпані усі сходи по всьому периметру. Хапаєшся за перила, щоб не впасти, але й вони слизькі. "13". Розіп'ятий голуб. Його лапи зачепились за решітку у вікні. Тіло звисає дзьобом вниз. Крила широко розкриті. Він дивиться на тебе порожнім поглядом. Здіймайся вниз. "14". Ти сильно здивуєшся, якщо я стрибну?

(Пауза)

Щасливчик: *(широко посміхається)* Забирай.

Лялечка: Чого ти посміхаєшся? Це мало бути моє щастя. Не твоє.

(Щасливчик обережно лягає на підлогу, зберігаючи посмішку, що не демонструє зуби. Губи міцно стиснуті. Виходить Той. В руках тримає валізу. Дивиться на Щасливчика. Пхає в нього руку, але Щасливчик більше ніколи нічого не скаже)

Той: *(до Лялечки)* Це все ти.

Лялечка: Ні, це не я. Може це ти?

Той: Чого це?

Лялечка: Що у валізі?

Той: Не твоя справа.

Лялечка: Чому ти прийшов?

(Пауза)

Той: Посидь "на доріжку".

Лялечка: Яку доріжку?

Той: Доріжку до життєвої круговерті. *(ставить валізу)* Сідай.

(Лялечка сідає на валізу)

Той: Хочеш почути історію про стакан із сечею?

Лялечка: Хотіла б не чути цю історію.

Той: Це було в юні роки, коли я отруївся сирками. Звісно, тоді ніхто ще не знав, що це сирки. Думали, що грибами, тому поклали на стаціонар. Я втратив багато рідини з організму. Ну там, знаєш, дрисня-риготня. Лежав я один день в окремій палаті, а потім затягнули мене до реанімації. Але про реанімацію не буду розповідати, там страшно було. Так от, лежав я усамітнений. Ще тоді вперше в житті мені крапельницю поставили. Катетер в руці. Ще й якусь дошку до цієї руки примотали. Медсестра мені казала, що рухатись суворо заборонено. А якщо щось знадобиться, щоб гукав її. Кажу: "Угу", а сам навіть імені її не знаю. Кого мені звати? Ну то й хрін з ним. Лежу я, значить,

рахую кількість букв на плакаті про грудне вигодовування. І потроху приходиться до мене усвідомлення... Сцяти хочу. Спочатку думаю: "Ну, нічого, поки можу потерпіти. Колись медсестра та й зайде". Але вона не заходить. Чекаю. Дивлюся в стелю. І відчуваю, що ще трохи і шлюзи відкриються. Ну, думаю, дякую вам, сестро. Саме мене напоїла цим сечогінним чаєм, а тепер не приходиться. Боюся рухатися. Лише однією рукою наважуюсь ворушити. Був би дорослішив, певно, забив би на все та й встав. А так боявся. Довбаний чай... Чай... І тут рятівна думка приходиться. Дивлюсь та підвіконня. Є. Стоїть склянка від чаю. Майже порожня, тільки на дні трішки чайної трухи. Чи як то воно зветься. Може це взагалі був накип від чайника. Не суть. Думаю, ну нічого. Я лише трішки віділлю, щоб дочекатися цю клятву медсестру. Скільки влізе у склянку. Беру цю склянку, якимось нахилиюсь і починаю наповнювати. Розумію, що спинитися вже не можу. Але щоб не визнавати, що я вже, по суті, мочуся в ліжку, продовжую тримати склянку. І це вже ніби й не моя провина, бо тече не з мене, а зі склянки. Довго тече. Я принижений. Ставлю наповнену до країв склянку на підвіконня, а сам намагаюся комфортно влягтися на мокрому матрасі. І тепер вже навпаки сподіваюся, що ніхто не зайде. Натомість в палату вриваються лікар і ця їбуча медсестра. І лікар каже: "Збирайся, переводимо тебе в реанімацію". Я, звісно, не хочу визнавати, що в душі не знаю, що таке реанімація. Натомість кажу, що не можу встати, бо в мене крапельниця. Лікар підходить, щось там хімічить, відключає щось від катетера і велить вставати. Я встаю, вдягаю штани на мокрі ноги, радіючи, що принаймні більше не лежатиму у власній сечі. Вони начебто не помічають, а я і радий. Беру свої скромні пожитки і вже збираюсь йти за лікарем, а тут медсестра мене кличе. Каже: "А чого це ти чай не випив?" Я кажу: "Не знаю, не хотілося". А вона каже: "Дарма, смачний чай. Тоді я доп'ю, чого вже там". Бере його в руку і проходить повз нас. "Ще теплий" - каже. І йде, щось наспівує. А мене ведуть в реанімацію.

Лялечка: Сподіваюсь, це все.

Той: Далі можеш сама додумати.

(Пауза)

Той: Ти ж розумієш, чому я це розповів?

Лялечка: Бо в тебе немає друзів?

Той: У мене купа друзів. Хіба ти не побачила тут мотиву відновлення справедливості?

Лялечка: У тебе є історія про те, як хтось помочився тобі на обличчя?

Той: Ну...

Лялечка: Якщо нема, то я не бачу справедливості.

Той: Зачекай, але ж вона сама винна.

Лялечка: Хто?

Той: Медсестра. Це все сталося через неї. І саме вона понесла покарання за свої дії. А точніше навіть не за дії, а бездіяльність. Ця бездіяльність призвела до моїх страждань. Мені було погано, боляче, принизливо. Можливо, вона навіть не знала, що через неї я страждаю і тоді можна було б визнати її невинність. Але ж і я не планував поїти її сечею. Все це відбулося органічно, бо такі закони природи. Вона мене органічно скривдила, я дуже навіть органічно помстився. Так має бути.

Лялечка: Звучить майже раціонально.

Той: Радий, що ти погоджуєшся. А чи погоджуєшся ти, що на несвідому шкідливу бездіяльність я можу відповісти свідомою помстою? Стій... Не відповідай. Я сформулюю інакше. Типу... Без "типу". Чи погоджуєшся ти, що якщо тебе хтось несвідомо кривдить, то ти мусиш зробити все, щоб цей хтось більше не мав можливості тебе скривдити?

Лялечка: Звучить занадто радикально, але твоя думка мені зрозуміла.

Той: Тоді ти мене зрозумієш. *(Той вириває з-під Лялечки валізу)* Зараз, почекай трішки *(Відкриває валізу. Дістає звідти голову і ставить зверху на валізу)*

Лялечка: Твою ж!..

Той: Ти не бійся, в мене все стерильно.

Лялечка: Чия це голова?

Той: Поки що нічия.

Лялечка: Прибери її, мені страшно. Я не хочу бачити голову окремо від тулуба.

Той: Пробач, що не попередив про чутливий контент. Але вона не буде довго окремо від тулуба. *(пауза)* Більше не дам тобі мене кривдити.

Лялечка: Що ти мелеш? Я про тебе майже нічого не знаю.

Той: Я ж кажу, іноді кривдять несвідомо. Але я почуваюся приниженим через тебе, бо не маю того, що маєш ти.

Лялечка: Я нічого не маю.

Той: Колись я був готовий віддати усе заради цього. Тепер я хочу позбавити тебе усього, що ти маєш.

Лялечка: Та що ж я маю?

Той: Історії. Ти маєш живі історії.

Лялечка: Ти теж маєш історії.

Той: Та невже? Ти певно знаєш недостатньо моїх історій. Хочеш, я розповім тобі, як семирічна дитина схопила мене за член? Потім будемо разом мораль шукати.

Лялечка: Не думаю.

Той: Отож-бо. Бо це і є моя історія. Це моє життя. В цьому звісно є певні плюси, але це все, що я маю. Буквально все. Про мене навіть колись вірш склали. Хочеш послухати?

Лялечка: Та я якось вірші не дуже...

Той: "Сцяна ганчірка технічки.

Песечні розмови - це весь ти.

Фу! Нахуй! Блядь!

(Пауза)

Той: Омар Хайам

Лялечка: Слухай, ти помиляєшся щодо мене. Я не маю жодної історії.

Той: Хочеш сказати, тобі нема навіть що згадати?

Лялечка: Є, але я не пам'ятаю нічого, окрім того що сталося протягом цього дня.

Той: Але ж ти бачиш в тому сенсі, а не притягуєш їх за вуха.

Лялечка: *(розмірковує)* Так, я бачу сенси.

Той: То ж бо й воно.

(Той хапає Лялечку за голову)

Лялечка: Ай! Що ти робиш?

Той: Твоя голова переповнена. Більше там нема місця.

Лялечка: Припини! Ай! Ні, там ще є місце.

Той: Звісно, що нема. Я краще знаю, бо це ж я цю голову і поставив тобі на шию.

Лялечка: Що?! Ай! Ні! Припини!

Той: Я не можу тобі дозволити бути більш наповненою, ніж я. Ти лише лялька. Ти не маєш права на самовизначення.

Лялечка: Я зрозуміла. Добре. Не маю, то й не маю. Відпусти мене!

Той: Я знаю, що буде, якщо я тебе відпущу. Не можу.

(Той відриває голову Лялечці)

Біля прірви

(Лялечка в стані напівмарення стоїть на краю прірви. Позаду - ляльковий будиночок)

Лялечка: Я... Я... Я маю... Щось. У мене є цей... Той... Як же його? Я пам'ятаю. Хвилі. Але що це за хвилі. Можливо морські, а може це річка, по якій пройшов моторний човен і здійняв хвилі. Вода чи то холода. Чи то гаряча. Відверто кажучи, я не знаю, чим холодне відрізняється від гарячого, і чим море відрізняється від річки. Це питання запахів? Здається мене оточують люди. Чи не люди? Я не впевнена, що це люди. Чи варто довіряти. Але мені байдуже. У мене все одно нічого нема. Що мені зроблять?

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Шия болить.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Я ніби щось мала. Ніби було щось, та більше нема. Повітря наповнює мене, коли я відкриваю рот, але я не наповнюю повітря. Що за дивне існування, коли відкривши рота, ти лише засмоктуєш повітря, але сама нічим не наповнюєш порожнечу, що залишається на місці зниклого в мені повітря.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: От, є вони. Оті. Вони говорять і наповнюють мене. Вони говорять так багато і так натхненно. Я ніби теж так вмю, але не хочу пробувати. Від кожного їх словесного виверження я здатна понести. Але у собі я здатна винести лише ідейного виродка, бо у мені вербальний плод не розвивається. І я промовляю ідею, яка вмирає при народженні.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Мене ніколи не існувало. Є глибинне відчуття, що існувала, але я не готова до того, щоб згадувати. Я не готова доводити комусь свою справжність. Я не готова до того, щоб бути.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Я бачу цю прірву. І що я маю з нею зробити? Щось прокричати? Облизати? Чи пограти в наклейки з нею? Я не розумію призначення того, що я бачу.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Та я і власного призначення не розумію. В цьому наша схожість. Напевно ми як виделка і розетка. Щоб щось сталося, я маю опинитися там.

Голоси: Лялечко!

Лялечка: Так цікаво... Ти сильно здивуєшся, якщо я стрибну?

(Виходить Вібратор)

Вібратор: Лялечка.

(Лялечка стрибає)

Вібратор: Ні!

(Лялечка розуміє, що прірва не справжня)

Лялечка: Перепрошую...

Вібратор: Все гаразд?

(Лялечка підіймається і знову стрибає. І так декілька разів)

Лялечка: Я - назламна.

Вібратор: Лялечка...

Лялечка: Я не лялечка тобі. Я - незламна. Ти хто такий?

Вібратор: Я - Вібратор.

Лялечка: Ти грек?

Вібратор:*(Пауза)* Так. Давній.

Лялечка: Напевно ти не незламний.
Вібратор: Скоріш за все я маю певний термін придатності.
Лялечка: А я - незламна.
Вібратор: Чому ти так кажеш?
Лялечка: Бо я - незламна.
Вібратор: А чому ти незламна?
Лялечка: Бо я не впала у прірву.
Вібратор: Якби лише ти повірила в те, що ти впадеш, то ти б впала. Спробуй ще раз, повір і обов'язково впадеш.
Лялечка: Я не впаду, бо я назламна.
Вібратор: А чому ти не впала?
Лялечка: Бо я... Незламна?
Вібратор: Я вірю, що ти незламна. Але поясни мені, чому саме. Що зробило тебе незламною?
Лялечка: Я незламна... Бо я незламна.
(Вібратор дивиться на Лялечку із сумом. Протягує до неї тремтячу руку)
Лялечка: Припини.
Вібратор: Не турбуйся, стане легше.
Лялечка: Я цього не хочу.
Вібратор: А чого ти хочеш?
Лялечка: *(замислюється)* Я б заспівала щось про свою незламність.
Голоси: Славетний Маркс по світу йде,
Роблячи незламною тебе.
Це він, святий марксів дух,
Приводить життєві процеси у рух.
Маркіса! Маркіса! Маркіса маркса Маркс!
Лялечка: Моя голова...
Голоси: Не існує тебе і твоїх кордонів.
Для нього не має жодних перепонів
На шляху до твоєї голови.
Порожньої. Відкритої для знань нових.
Маркіса! Маркіса! Маркіса маркса Маркс!
Лялечка: Ні... Голова...
Голоси: Ти знаєш, що ми друзі твої.
Ти знаєш, що з усіх сторін вороги?
Ми тебе захистимо.
Ми тебе, як не схочеш, вб'ємо!
Маркіса! Маркіса! Маркіса маркса Маркс!
Лялечка: Моя голова... Голова... Голова... Моя... ГОЛОВА!

11.05.2023.